

Meditācijas: Sestdiena parastajā laikā (Parastā laika 1. nedēļa)

Piedāvātās tēmas ir šādas:
ātrais un izšķirošais Svētā
Mateja "jā"; Dieva lūgumi ir
dāvanas; pateicība Svētajā
Misē.

12.01.2024

JĒZUS iet cauri mūsu dzīvei un aicina
mūs. Viņš to darīja vakar, Viņš to
dara šodien, un Viņš to darīs arī
turpmāk. Tāpat kā Matejam, Kungs

nāk mums pretī mūsu darba vidū:
"Seko Man!" (Mk 2, 14). Mēs
pārdomājam, cik ātra bija tā cilvēka
reakcija, kuram bija jāklūst par
apustuli un evaņģēlistu. Viņš
nevilcinājās pamest savu drošību:
"Pazīt Kristu un sekot Viņam bija viss
viens. "1 Iespējams, pati Jēzus
klātbūtne deva viņam pietiekami
lielu pārliecību, lai riskētu, viņam pat
nebija vajadzīgs laiks, lai pārdomātu,
ko viņš atstās aiz sevis. Būdams
atjautīgs, varbūt viņš jau no tālienes
nojauta labu smaržu un zina, ka
šoreiz viņa laime būs atlīdzība.

Iespējams, reizēm mēs šaubāmies,
vai spēsīm sekot Jēzum līdz galam,
vai spēsīm būt uzticīgi, vai
neieslīdēsim rutīnā un neapjuksim.
Kādi ir iemesli, kas bieži vien aizkavē
mūsu apstiprinošo atbildi uz to, ko
Jēzus no mums prasa? Acīmredzot,
lai orientētu mūsu dzīvi, ir
nepieciešama izšķirtspēja. Parasti
aicinājums neparādās acīmredzamā

veidā, tāpēc mums nevajadzētu
uztraukties, ja iezogas šaubas. "Jūs
bijāt nedaudz nobijušies, kad
ieraudzījāt tik daudz gaismas? -saka
svētais Hosemarija. Tik daudz, ka tev
šķita grūti skatīties un pat redzēt.
Aizveriet acis savai acīmredzamajai
bēdai; atveriet savas dvēseles
skatienu ticībai, cerībai, mīlestībai
un ejiet uz priekšu, ļaujoties Tam,
caur kuru jūsu dvēsele tiek vadīta "2.

Matejs nezina, kas notiks ar viņa
dzīvi, viņa biznesu, viņa īpašumu;
viņš nezina, kur viņš rīt dzīvos, kā
reagēs viņa kolēģi un vai viņš
vienmēr spēs būt tuvu Skolotājam.
Viņam viss ir jauns, bet viņš ir
pietiekami atvērts un pazemīgs, lai
neapstātos pie tā, ko viņš jau zina,
pie savām robežām vai pie tā, ko
domās citi. Viņš ļauj, lai viņu
pārlicina Kunga piedāvājuma
bezatlīdzība. "Viņš, mūsu Kungs, nes
visu krusta nastu, atstājot man tikai
mazāko un nenožīmīgāko daļu. Viņš

ir ne tikai manas cīņas skatītājs, bet Viņš tajā piedalās, Viņš uzvar un noved visu cīņu līdz veiksmīgam noslēgumam "3.

" VĒL atkal mēs saskaramies ar Evaņģēlija paradoksu: mēs esam brīvi, kalpojot, nevis darot to, ko gribam. Mēs esam brīvi kalpojot, un tieši no tā nāk brīvība. Mēs atrodam sevi pilnībā tādā mērā, kādā sevi atdodam; mēs iemantojam dzīvību, ja to zaudējam (sal. Mk 8, 35). Tas ir tīrs Evaņģēlijs "4. Jebkurš lūgums, ko Dievs mums adresē, patiesībā ir dāvana. Brīvības un nodošanās, Dieva gribas un laimes pretstatīšana ir lielie meli, ko mums čukst velns. Velna interesēs ir, lai mēs nesaskatītu dāvanas, ko Dievs mums vēlas dot, un sevis dāvināšanas skaistumu.

Var gadīties, ka mēs jūtam, ka saistības ierobežo mūsu brīvību. Dažkārt mēs neticam, ka spēsīm

turēt doto vārdu, ja kādā brīdī mainīsies apstākļi vai mainīsies mūsu simpātijas, kas mūs tagad padara laimīgus konkrētā situācijā. Taču mēs spēsim atbildēt ar mīlestību, apņemties bez bailēm, tikai tad, ja pirms tam būsim ļāvuši sevi iekarot savai brīvībai. Mēs atbildēsim ar savas dzīves dāvanu tikai tad, ja vispirms būsim atklājuši, ka esam saņēmuši daudz vairāk, nekā no mums tiek prasīts. Tas, kurš maldīgi domā, ka viņš dāvā dāvanu, kas ir līdzīga saņemtajai, drīz vien atradīs iemeslus, lai pateiktu "nē", ka viņš kļūdījās, ka varbūt tas nav tā vērts. Savukārt tas, kurš apzinās saņemtā dāvanas milzīgumu, neizklūst no izbrīna un cenšas piepildīt sevi ar sirsnīgu pateicību.

"Patiesi, ir pareizi un nepieciešams Tev vienmēr un visur pateikties," mēs daudzkārt atkārtojam Svētajā Misē. Tā sākas daudzas prefesijas, un šādi mēs vēlamies palikt:

nepārtrauktā pateicībā. Pat pirms mēs sakām Dievam "jā" tik daudzās lietās, par kurām vēl nezinām, tas var palīdzēt mums jau iepriekš pateikties. Būs dienas, kad ceļš būs nedaudz kalnup, kad būs mūsu kārta kāpt Kalvārijas virzienā. Tad mēs varam domāt, ka Lielajā ceturtdienā Jēzus uz priekšu atnesa savas miesas dāvināšanu un darīja to pateicības svētkos. Katru reizi, kad mēs piedalāmies Euharistijā, mēs apzināmies šo attieksmi: "Pateicībā Viņš svētīja, lauza un deva to saviem mācekļiem, sacīdams...".

Pateicības laiks ir labākais veids, kā sagaidīt dāvanu. Tā ir atzīt to par tādu, tā ir novērtēt mīlestības bezatlīdzību tam, kurš mums to dāvina. Pateicība par kaut ko, kas mums izmaksā dārgi, ir liela priekšrocība, jo palīdz mums norobežoties no aprēķina, no

atteikšanās, ko tas nozīmē. Matejs
pateicās Jēzum par Viņa aicinājumu
ar mielastu. Viņš neiebilda uzaicināt
savus draugus, tādus pašus
grēciniekus kā viņš pats: tā bija viņa
dāvana Jēzum. "Kādu dienu Dievs
pateicīgi iesauksies: "Tagad ir mana
kārtā". Un ko tad mēs redzēsīm? -
Kāda būs tā dzīve, kas nekad
nebeigsies? Dievs būs mūsu dvēseles
dvēsele? neaptverams noslēpums!
Cilvēka acs nav redzējusi nekrietno
gaismu, viņa auss nav dzirdējusi
nesalīdzināmās harmonijas, un viņa
sirds nevar sapņot par to, ko Dievs ir
sagatavojis tiem, kurus Viņš mīl "5.

Nav labāka laika par Misi, lai
pateiktos Dievam par savu
aicinājumu, pat ja mēs vēl tikai
mēģinām atpazīt, ko Dieva mīlestība
vēlas mums dot. Ik dienas likt tur
savu aicinājumu kopā ar Jēzus
pašaizliedzību, lai Dievs Tēvs tos
kopā pieņemtu, veidojot vienu upuri,
var būt vislielākais prieka avots. Un

cik brīnišķīgi, ka mūsu Māte, Jaunava Marija, ir tā, kas jau no pirmā brīža mācīja mums pateikties: "Mana dvēsele pasludina Tā Kunga varenību, un mans gars priecājas par Dievu, manu Pestītāju" (Lk 1, 46-47).

1 Svētā Hosemārija, Kalējs, Nr. 6.

2 Turpat, Nr. 1015.

3 Svētā Pāvila Le-Bao-Tinh, vēstule, 1843, citēts "Stundu liturģijā", 24. nr.

4 Francisks, Audiencē, 20.X.2021.

5 Svētā Terēze no Lizjē, 94. vēstule Celīnai, 14-VII-1889.